

Księga Daniela - numer sto dwanaście

Odślanianie proroczej symboliki Izmaela: od łuczniaka do opieczętowanego
144 000

Jeff Pippenger
2024-03-02

I Bóg był z chłopcem; i rósł, i mieszkał na pustyni, i został łucznikiem. Księga Rodzaju 21:20.

Izmael stał się łucznikiem, co jest symbolem wojny i symbolem sądu wykonawczego wymierzonego przeciwko Rzymowi.

Głos tych, którzy uciekają i ratują się z ziemi Babilonu, aby ogłosić na Syjonie pomstę Pana, naszego Boga, pomstę jego świątyni. Zwołajcie łuczników przeciw Babilonowi: wszyscy, którzy napinacie łuk, rozbijcie obóz wokół niego; niech nikt z niego nie ujdzie; odpłaćcie mu według jego czynu; według wszystkiego, co uczynił, uczynicie mu; gdyż pysznił się przeciw Panu, przeciw Świętemu Izraela. Jeremiasza 50:28, 29.

Łucznicy odpłacają Babilonowi według jego czynów, a ta odpłata rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym i drugim głosem osiemnastego rozdziału Apokalipsy, kiedy rozpoczyna się postępujący sąd wykonawczy nad Babilonem.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie mieli udziału w jej grzechach i aby was nie dosięgły jej plagi. Bo jej grzechy doszły aż do nieba, a Bóg wspomniął jej nieprawości. Oddajcie jej, jak i ona wam oddała, i w dwójnasób oddajcie jej według jej uczynków; do kielicha, który napełniła, nalejcie jej podwójnie. Ile się chlubiła i w przepychu żyła, tyle zadajcie jej udręki i smutku, bo mówi w sercu swoim: Zasiadam jak królowa, nie jestem wdową i nie ujrzę smutku. Objawienie 18:4-7.

Izmael i jego matka Agar zostali powstrzymani od odziedziczenia prawa pierworództwa i wypędzeni. Tak więc zazdrość stała się proroczym motywem islamu, a wojowanie jego proroczym zajęciem. Pierwsza wzmianka obejmuje ograniczenie nałożone na Izmaela i jego matkę przez Sarę, a ich "ograniczenie" stało się podstawową proroczą cechą islamu w całym Słowie Bożym i w historii. Potomkowie Izmaela mieli być dzikimi ludźmi, których ręka była przeciwko każdemu człowiekowi, a ich dzikość jest przedstawiona przez dzikiego osła arabskiego, należącego do rodziny koniowatych. Tak więc wojna islamu podczas pierwszego i drugiego "biada" jest przedstawiona w postaci wojowników jadących na rozjuszonych koniach.

Islam jest poselstwem późnego deszczu i nic dziwnego, że trzy "biada" reprezentują trzy konkretne linie prorockie, gdyż metoda późnego deszczu to "linia na linię". Gdy prorocze cechy pierwszych dwóch linii zostają połączone, ustanawiają linię trzeciego "biada". Wszystkie trzy linie prorockie ilustrują okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Te trzy linie przedstawiają okres wylania późnego deszczu, gdyż późny deszcz zaczął kropić, kiedy trzecie "biada" nadeszło 11 września 2001 roku.

"Późny deszcz ma spaść na lud Boży. Potężny anioł ma zstąpić z nieba, a cała ziemia ma zostać oświecona jego chwałą." Review and Herald, 21 kwietnia 1891 r.

Okres pieczętowania był również przedstawiony przez okres, który rozpoczął się 11 sierpnia 1840 roku i zakończył się wraz z nadejściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku. Ten okres był również przedstawiony w drugim rozdziale Księgi Habakuka. Historia millerystów wypełniła drugi rozdział Księgi Habakuka; rozpoczęła się wraz ze zstąpieniem anioła 11 sierpnia 1840 roku i zakończyła wraz z nadejściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku.

Drugi rozdział Księgi Habakuka stwierdza, że u kresu widzenia widzenie „przemówi”. W wersecie trzecim dziesiątego rozdziału Księgi Objawienia anioł zawołał (przemówił) donośnym głosem, a 22 października 1844 roku ten sam anioł przysiągł (przemówił), że „czas już więcej nie będzie”. Strażnik u Habakuka w pierwszym wersecie drugiego rozdziału jest umiejscowiony w dniu 11 sierpnia 1840 roku, bo właśnie wtedy strażnicy podnoszą swoje głosy.

W buncie z 1888 roku, który siostra White identyfikuje jako przedstawiający anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, mającego oświecić ziemię Jego chwałą, strażnicy (Jones i Waggoner) podnieśli swoje "głosy" jak trąbę, aby ukazać ludowi Bożemu ich przestępstwa, gdyż ich poselstwo było poselstwem do Laodycei. W dniu 11 września 2001 roku, który był typologicznie przedstawiony przez historię z 1888 roku, Pan poprowadził swój lud czasu końca z powrotem na stare ścieżki Jeremiasza, gdzie strażników nie wysłuchano. Zstąpienie anioła wyznacza prorocze nadejście strażników.

„Głos”, który nadszedł 11 sierpnia 1840 roku, został przekazany przez strażników, a Jeremiaszowi powiedziano, że jeśli po swoim rozczarowaniu powróci do swojej wiary i zaufania Bogu, stanie się ustami Boga. Gdy wizja, która się opóźniała, wreszcie nadeszła 22 października 1844 roku, „przemówiła”. Okres z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, który wypełnił się w historii ruchu millerowskiego, obrazuje okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Istotne jest rozpoznanie, że okres od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844 obrazuje pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy; jest to czas wylewania późnego deszczu. Istotne jest również, aby poselstwo o późnym deszczu było identyfikowane za pomocą metodologii „linia na linii”. Szczególny okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest wielokrotnie przedstawiany w liniach proroczych, i tak jest również w drugim rozdziale Księgi Habakuka, który Siostra White bezpośrednio identyfikuje jako wypełniony w historii millerystów. Uczy też wielokrotnie, że historia millerystów powtarza się w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

Z proroctwami, które uważali za odnoszące się do czasu drugiego przyjścia, przeplatała się nauka, szczególnie dostosowana do ich stanu niepewności i oczekiwania, zachęcająca ich, by cierpliwie oczekiwali w wierze, że to, co było teraz niejasne dla ich zrozumienia, we właściwym czasie stanie się jasne.

Wśród tych proroctw było to z Księgi Habakuka 2:1–4: 'Stanę na mojej straży, ustawię się na wieży i będę wypatrywać, aby zobaczyć, co On mi powie, i co odpowiem, gdy będę strofowany. I Pan mi odpowiedział, mówiąc: Napisz widzenie i wyraźnie je zapisz na tablicach, aby biegnący mógł je czytać. Gdyż to widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego

czasu, lecz u kresu przemówi i nie skłamię; choćby się odwlekało, czekaj na nie, bo z pewnością przyjdzie, nie opóźni się. Oto dusza jego, która jest wyniosła, nie jest w nim prawą; lecz sprawiedliwy żyć będzie dzięki swojej wierze.'

Już w roku 1842 polecenie zawarte w tym proroctwie: „Zapisz widzenie i wyraźnie je wypisz na tablicach, aby ten, kto je czyta, mógł biec”, podsunęło Charlesowi Fitchowi przygotowanie proroczego wykresu, który ilustrowałby wizje z Księgi Daniela i Objawienia. Opublikowanie tego wykresu uznano za wypełnienie nakazu danego przez Habakuka. Nikt jednak wówczas nie zauważył, że w tym samym proroctwie przedstawione jest pozorne opóźnienie w spełnieniu widzenia — czas zwłoki. Po rozczarowaniu ten fragment Pisma nabrał wielkiego znaczenia: „Widzenie jest jeszcze na oznaczony czas, lecz u kresu przemówi i nie skłamię; choćby zwlekało, czekaj na nie, bo z pewnością przyjdzie, nie opóźni się. ... Sprawiedliwy będzie żył z wiary.”

Część proroctwa Ezechiela była również źródłem siły i pocieszenia dla wierzących: „Słowo Pana przyszło do mnie, mówiąc: Synu człowieczy, cóż to za przysłowie, które macie w ziemi Izraela, mówiąc: Przedłużają się dni, a każde widzenie zawodzi? Powiedz im więc: Tak mówi Pan Bóg. . . . Bliskie są dni i spełnienie każdego widzenia. . . . Ja będę mówił, i słowo, które wypowiem, spełni się; nie będzie już odwlekane.” „A dom Izraela mówi: Widzenie, które on ma, dotyczy wielu przyszłych dni i prorokuje o czasach odległych. Dlatego powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Żadne z moich słów nie będzie już odwlekane, lecz słowo, które wypowiedziałem, spełni się.” Ezechiel 12:21-25, 27, 28. Wielki bój, 391-393.

Milleryci nie tylko postrzegali siebie jako wypełniających przypowieść o dziesięciu pannach oraz drugi rozdział Księgi Habakuka, lecz zostali również doprowadzeni do dostrzeżenia, że historia, w której wypełniali te proroctwa, była także u Ezechiela identyfikacją tej właśnie historii, w której miał się wypełnić „skutek każdego widzenia”. Linia historii, która przedstawia pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, to ta, w której wypełnia się skutek każdego widzenia!

Linie, które przedstawiają okres późnego deszczu oraz okres pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, są zestawione, aby wykazać, że historia prorocza niezmiennie nosi znak Alfy i Omegi.

Historia millerystów zaczyna się od głosu anioła z dziesiątego rozdziału Apokalipsy i kończy się tym samym głosem. 11 września 2001 roku zaczyna się od pierwszego głosu z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, a kończy się drugim głosem z osiemnastego rozdziału Apokalipsy. Drugi rozdział Księgi Habakuka zaczyna się głosem strażników, a kończy się głosem strażnika Jeremiasza. Pierwsza biada zaczyna się od Mahometa, a kończy się na Mahomecie II. Druga biada zaczyna się od uwolnienia czterech aniołów islamu i kończy się powstrzymaniem islamu.

Metodologia późnego deszczu to metodologia „linia po linii” Izajasza, a linie, które są łączone, aby rozpoznać i ustalić przesłanie późnego deszczu, niezmiennie noszą podpis Alfy i Omegi. Pierwsza „biada” z dziewiątego rozdziału Apokalipsy zaczyna się od Mohammeda i kończy się na Mohammedzie II. Okres ten dzieli się na dwa rodzaje działań wojennych: pierwszy to nieorganizowane ataki na Rzym, które na dobre rozpoczęły się wraz z Abubakarem, a następnie okres stu pięćdziesięciu lat, w którym przeprowadzono pierwszą zorganizowaną wojnę islamu.

Sto pięćdziesiąt lat jest reprezentowane przez prorocstwo czasowe o „pięciu miesiącach”. Drugie biada również posiada prorocstwo czasowe, które wynosi trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni. Dlatego, ponieważ prorocza struktura pierwszego i drugiego biada utożsamia koniec z początkiem, zawiera ona podział między pieczętowaniem a określonym okresem czasu. Proces pieczętowania jest przedstawiony na początku historii pierwszego biada i na końcu drugiego biada.

Tym, co następuje po zapieczętowaniu wersetu czwartego w pierwszym biadzie, jest „pięć miesięcy” (sto pięćdziesiąt lat). Pięć miesięcy jest wymienione dwukrotnie: raz w wersecie piątym i ponownie w wersecie dziesiątym. Tym, co poprzedza proces zapieczętowania od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844 w drugim biadzie, jest prorocstwo „godziny, dnia, miesiąca i roku” (trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni) z wersetu piętnastego. Razem, w jednym nieprzerwanym ciągu, piąta i szósta trąba rozpoczynają się i kończą ilustracją procesu zapieczętowania.

Jako dwie linie, zastosowane „linia za linią”, wskazują początek i koniec, oznaczone przez Mahometa I i Mahometa II. „Linia za linią” identyfikują dwa odrębne okresy w każdej linii, co wynika z tego, że każda linia zawiera prorocstwo czasowe. W historii pierwszego „biada” islam miał „zranić” Rzym, a w drugim „biada” miał „zabić” Rzym. Pierwsze „biada” było wojną na włócznie, miecze i strzały, a drugie „biada” wprowadziło proch strzelniczy jako uzbrojenie.

WERSET 10. I miały ogony podobne do skorpionów, a w ich ogonach były żądła; i moc ich była, aby szkodzić ludziom przez pięć miesięcy. 11. Miały nad sobą króla, anioła bezdennej otchłani, którego imię po hebrajsku brzmi Abaddon, a po grecku ma imię Apollyon.

Do tej pory Keith przedstawił nam ilustracje dotyczące rozbrzmiewania pierwszych pięciu trąb. Teraz jednak musimy się z nim pożegnać i przejść do zastosowania nowo wprowadzonego tutaj elementu prorocstwa, mianowicie okresów proroczych.

Ich moc polegała na zadawaniu ludziom bólu przez pięć miesięcy.-1. Powstaje pytanie: komu mieli zadawać ból przez pięć miesięcy? — Niewątpliwie tym samym, których potem mieli zabić (zob. werset 15); 'trzecia część ludzi', czyli trzecia część Cesarstwa Rzymskiego — jego część grecka.

2. Kiedy mieli rozpocząć swoje dzieło dręczenia? Na to pytanie odpowiada werset 11.

(1) „Mieli nad sobą króla.” Od śmierci Mahometa aż niemal do końca XIII wieku muzułmanie byli podzieleni na rozmaite frakcje pod zwierzchnictwem kilku przywódców, bez ogólnej władzy świeckiej rozciągającej się na wszystkich. Pod koniec XIII wieku Othman założył państwo, odtąd znane jako państwo (Imperium) Osmańskie, które rozrosło się, aż objęło wszystkie główne plemiona muzułmańskie, scalając je w jedną wielką monarchię.

(2) Charakter króla. „Który jest aniołem otchłani.” Anioł oznacza posłańca, sługę, zarówno dobrego, jak i złego, i nie zawsze istotę duchową. „Anioł otchłani”, czyli naczelny zwierzchnik religii, która stamtąd wyszła po otwarciu otchłani. Tą religią jest mahometanizm, a sułtan jest jej naczelnym zwierzchnikiem. „Sułtan, czyli grand Seigneur, jak bywa zamiennie nazywany,

jest także najwyższym kalifem, czyli najwyższym kapłanem, łącząc w swojej osobie najwyższą godność duchową z najwyższą władzą świecką.” – World As It Is, s. 361.

(3) Jego imię. Po hebrajsku 'Abaddon', niszczyciel; po grecku 'Apollyon', ten, który wytepia lub niszczy. Mając dwa różne imiona w dwóch językach, oczywiste jest, że chodzi o przedstawienie raczej charakteru tej potęgi niż jej nazwy. Jeśli tak, to, jak wyrażono to w obu językach, jest on niszczycielem. Taki był zawsze charakter rządu osmańskiego.

Ale kiedy Othman dokonał pierwszego ataku na imperium greckie? — Według Gibbona, Decline and Fall, etc., „Othman po raz pierwszy wkroczył na terytorium Nikomedii dnia 27 lipca 1299 roku.”

Obliczenia niektórych autorów opierały się na przypuszczeniu, że okres powinien zaczynać się wraz z założeniem imperium osmańskiego; lecz jest to oczywisty błąd; gdyż nie tylko mieli mieć nad sobą króla, ale mieli dręczyć ludzi przez pięć miesięcy. Ale okres dręczenia nie mógł się rozpocząć przed pierwszym atakiem dręczycieli, który, jak wyżej powiedziano, nastąpił 27 lipca 1299 r.

Obliczenie, które następuje, oparte na tym punkcie wyjścia, zostało sporządzone i opublikowane w pracy zatytułowanej „Drugie przyjście Chrystusa” itd., autorstwa J. Litcha, w 1838 roku.

“A ich moc była szkodzić ludziom przez pięć miesięcy.’ Do tego sięgało ich upoważnienie: dręczyć przez ciągłe grabieże, lecz nie po to, by politycznie ich zgładzić. ‘Pięć miesięcy’ — po trzydzieści dni na miesiąc — daje sto pięćdziesiąt dni; a dni te, jako symboliczne, oznaczają sto pięćdziesiąt lat. Począwszy od 27 lipca 1299 roku, sto pięćdziesiąt lat prowadzi do 1449 roku. W całym tym okresie Turcy prowadzili niemal nieustanną wojnę z cesarstwem greckim, jednak go nie podbili. Zajęli i utrzymali kilka greckich prowincji, lecz niezależność grecka utrzymała się w Konstantynopolu. Lecz w roku 1449, kiedy owe sto pięćdziesiąt lat dobiegło końca, nastąpiła zmiana, której historię znajdziemy przy następnej trąbie.” Uriah Smith, Daniel i Objawienie, 505-507.

Uriah Smith przytacza wyliczenie Josiaha Litcha dotyczące stu pięćdziesięciu lat, które, po zakończeniu, stanowi punkt początkowy proroctwa trzystu dziewięćdziesięciu jeden lat i piętnastu dni przy następnej trąbie. Komentując przepowiednię Litcha dotyczącą tych dwóch powiązanych proroctw czasowych, Siostra White zanotowała:

W roku 1840 kolejne niezwykle wypełnienie proroctwa wzbudziło powszechne zainteresowanie. dwa lata wcześniej Josiah Litch, jeden z czołowych kaznodziejów głoszących drugie przyjście, opublikował wykładnię rozdziału 9 Apokalipsy, przewidującą upadek Imperium Osmańskiego. Według jego obliczeń to mocarstwo miało zostać obalone . . . 11 sierpnia 1840 roku, kiedy można się spodziewać, że władza osmańska w Konstantynopolu zostanie złamana. I, jak wierzę, okaże się, że tak właśnie będzie.’

Dokładnie w określonym czasie Turcja, za pośrednictwem swoich ambasadorów, przyjęła protekcję sprzymierzonych mocarstw Europy i tym samym poddała się kontroli narodów chrześcijańskich. Wydarzenie to dokładnie wypełniło przepowiednię. Gdy to stało się

wiadome, rzesze przekonały się o słuszności zasad wykładni proroctw przyjętych przez Millera i jego współpracowników, a ruch adwentowy otrzymał potężny impuls. Ludzie wykształceni i o wysokiej pozycji przyłączyli się do Millera, zarówno w głoszeniu, jak i w publikowaniu jego poglądów, a w latach 1840–1844 działalność szybko się rozszerzała. Wielki bój, 334, 335.

Pierwsze i drugie biada są połączone przez dwa wzajemnie powiązane proroctwa czasowe. Pierwsze biada zaczyna się ilustracją pieczętowania, a drugie biada kończy się historią od 11 sierpnia 1840 roku aż do zabrzmienia siódmej trąby 22 października 1844 roku, co również jest ilustracją pieczętowania. Początek i koniec noszą znamiona Alfy i Omegi, ponieważ, podobnie jak w historii, w której Chrystus potwierdził przymierze przez tydzień, okres ten jest podzielony na dwie części. Pierwszy okres zaczyna się od pierwszego Mahometa, a kończy się na drugim Mahomecie. Drugi okres zaczyna się od "głosu z czterech rogów złotego ołtarza, który jest przed Bogiem", a kończy się "głosem" Chrystusa, przysięgającego "na Tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim, i ziemię i to, co na niej, i morze i to, co w nim, że czasu już nie będzie".

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

"Każde pytanie, które Szatan może wzbudzić w umyśle, aby wywołać wątpliwość co do doniosłej historii przeszłych wędrówek ludu Bożego, zadowoli jego szatańską mość i jest obrazą Boga. Wieść o rychłym przyjściu Pana w mocy i wielkiej chwale na nasz świat jest prawdą, i w 1840 roku wiele głosów podniosło się, by ją zwiastować." Manuscript Releases, tom 9, 134.